

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῆς μάννας (Πολέμης Ἰωάννης)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Μισεύεις γιὰ τὴν ξενητιὰ καὶ μένω μοναχὴ μου

Τριανταφυλλένια ἢ στράτα σου, κρινοσπαρμένοι οἱ δρόμοι,
γιὰ χάρη σου ν' ἀνθοβολοῦν καὶ τὰ λιθάρια ἀκόμη.

Τὰ δάκρυστά μου νὰ γεννοῦν διαμάντια σ' ὅ,τι ἀγγίζεις
καὶ τὸ ποτήρι τῆς χαρᾶς ποτὲ νὰ μὴ στραγγίζεις.

Νὰ πίνεις καὶ νὰ ξεδιψᾷς καὶ νᾶν' αὐτὸ γεμάτο,
σὰ νᾶσαι ἢ βρύση ἀπὸ ψηλὰ κι ἐσὺ νᾶσαι ἀποκάτω.

Ἐκεῖ, παιδί μου, πού θὰ πᾶς, στὰ μακρινὰ τὰ ξένα,
δίχτυα πολλὰ κι ὀξόβεργες θὰ στήσουνε γιὰ σένα.

Παιδί μου ἂν ἐμένανε πάψεις νὰ με θυμᾶσαι,
μὲ δίχως βαρυγγόμηση συχωρεμένος νᾶσαι.

Κι ἂν πάλι τὸ φτωχὸ καλύβι μας ντροπή σοῦ φέρνει,
ὥστόσο

Καὶ πάλι θὰ ἔμαι πρόθυμη, συχώρεση νὰ δώσω.

Μ' ἂν τὴν πατρίδα ἀπαρνηθεῖς πού τὴ λατρεύουμε ὅλοι,
νᾶσαι ἢ ζωὴ σου ὅπου κι ἂν πᾶς ἀγκάθια καὶ τριβόλοι.

Πηγή: agiazoni.gr